Gods borduurwerk

Lezen: Psalm 139
Tekst: Psalm 139:13-16

Zingen:
Psalm 22: 5
Psalm 22:12
Psalm 139: 7, 8, 9
Psalm 139:10
Psalm 71: 4, 12

Geliefde gemeente, we hebben vanmorgen de Heilige Wet des Heeren gelezen, Psalm 22 vers 5 en 12 gezongen, en geluisterd naar de Schriftlezing uit Psalm 139. Nu wil ik, onder de inwachting van het licht en de hulp van de Heilige Geest, Gods Woord prediken uit Psalm 139, vers 13 tot en met 16:

Want Gij bezit mijn nieren; Gij hebt mij in mijner moeders buik bedekt. Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken, ook weet het mijn ziel zeer wel. Mijn gebeente was voor U niet verholen, als ik in het verborgene gemaakt ben, en als een borduursel gewrocht ben in de nederste delen der aarde. Uw ogen hebben mijn ongevormde klomp gezien, en al deze dingen waren in Uw boek geschreven, de dagen, als zij geformeerd zouden worden, toen nog geen van die was.

Het gaat over **Gods borduurwerk**. We willen vanmorgen stilstaan bij het tere, kostbare werk van de Heere, met drie gedachten:

1. In de eerste plaats: hoe kunstig is Gods borduurwerk.
2. In de tweede plaats: hoe kostbaar is Gods borduurwerk.
3. En in de derde plaats: hoe troostvol is Gods borduurwerk.

1. Hoe kunstig is Gods borduurwerk

Gemeente, meer dan veertig jaar geleden overleed mijn eigen moeder. Ik herinner me nog veel van haar, heel veel. Maar ook dit: dat ze, toen ze nog in goede doen was, regelmatig zat te borduren. Onze jongens en meisjes weten wel wat dat is. Borduren is heel precies werk, een kunstig werk. Je moet er helemaal bij zijn, met je ogen en met je handen. Maar als het borduurwerk af is, dan mag het gezien worden. Dan mag het getoond en bewonderd worden.

Borduren, is dat nou iets voor een preek? Onze tekst zegt het: God borduurt. David zegt het in Psalm 139. Zo doet God, zo formeert Hij, zo maakt Hij mensjes. Vanaf het allereerste, prille begin, heel concreet: de spiertjes, de adertjes, de zenuwen, de kleine ledematen, de huid, alles. Dat alles vlecht de Heere als het ware met elkaar en bij elkaar tot een geheel: de mens. Ieder mens. Jij en u en ik. We zijn een voortbrengsel, een borduursel van de Schepper, naar Zijn kunstig patroon gemaakt. We zongen het toch: *Mijn ziel bepeinst Uw wonderdaan, die al het begrip te boven gaan; Uw oog heeft mijn gebeente verzeld, toen ik, verborgen, samengesteld, als een borduursel lag verscholen; van mij was niets voor U verholen.*

Verborgen. Wel, bij dat tere, kostbare werk van de Heere willen we vanmorgen stilstaan. Dat hoeft niet elke zondag, dat hoeft ook niet eens elke maand, maar er is aanleiding, gemeente, om dat vanmorgen te doen. Immers, met deze zondag beginnen we de Week van het Leven, georganiseerd en geïnitieerd door de vereniging Schreeuw om Leven, met aan het eind van deze week, zaterdag 15 november in Den Haag, de Mars voor het Leven. Om publiekelijk, heel stil en waardig, te getuigen dat God de almachtige Schepper van het leven is.

Gemeente, dat doen we niet uit weelde. Dat dit nodig is, dat een klein gedeelte van onze samenleving, christenen, daarvoor heel speciaal moeten uitkomen in een samenleving die er heel anders in staat, is diep treurig. Laat ik het concreet maken. Ik mag dat vanmorgen wel doen, denk ik. Elke dag, elke dag van het jaar, worden in Nederland honderd mensjes in wording, waarvan de Heere bezig was om ze te borduren in de moederschoot, uit die moederschoot weggehaald. Laat ik het cru zeggen, opdat we zouden schrikken: aan flarden getrokken. Dat is ons aandeel, dat is de mens. En God, gemeente, God toornt verschrikkelijk over zulke misdaad in ons midden begaan. Wel, als de Schrift het ons aanreikt, zouden wij er dan vanmorgen niet een ogenblik bij stilstaan?

De belijdenis aangaande Gods borduurwerk is een lofzegging, en daar wil de Heere ons mee naartoe nemen, om bij Hem te eindigen, voor onszelf en voor onze kinderen. Op Psalm 139 mag telkens en telkens opnieuw overdacht worden wanneer in onze gezinnen en binnen de gemeente een kindje geboren wordt: *Ja, Gij, Wiens wijsheid nimmer faalt, had mijn geboortestond bepaald, eer iets van mij begon te leven; was alles in Uw boek geschreven.* Dat geldt ons bestaan op aarde, het feit dat we er zijn. En dan nog te meer, wanneer zulk een mens voorwerp van Gods genade mag zijn. Hier belijdt de dichter David niet alleen Gods voorzienigheid, ja zeker ten volle, maar ook Zijn machtige, eeuwige ontferming over verloren zondaren.

Wel, David zingt deze psalm, en gemeente, we zouden misschien denken, wanneer we onze tekst lezen, dat het een soort slaapliedje is, een wiegeliedje voor een kind. Maar het staat wel in een heftig verband. David bevindt zich in de grootst mogelijke moeite. Verderop in de psalm, in de verzen 19 tot 22, gaat het over de goddelozen en over de mannen des bloeds. Nou, die kun je beter niet tegenkomen, jongens en meisjes. Mannen des bloeds, daar hebben we het niet op. Maar David ontmoet ze, David kwam ze tegen, en ze hadden het nog op zijn leven gemunt ook. Vijanden van God, en daarom ook vijanden van het volk van God.

Vanwege die omstandigheid gaat David zingen wie de Heere is, en wie de Heere is voor hem in die omstandigheid. Wat de Heere doet, en wat de Heere doet voor hem, in hem en in zijn leven, in die belaagdheid. En dan ook, en dat stemt met name deze psalm, die in het geheel van de psalmen vrij uniek is, wat de Heere allemaal weet, wat Hij weet van hem, van mij. Dat is hem tot troost in zijn moeitevolle omstandigheden, dat God hem kent. Zo is deze psalm een heel persoonlijke psalm. Je zou het eens moeten tellen hoe dikwijls de woordjes 'ik', 'mij' en 'mijn' genoemd worden. David spreekt over zichzelf, en deze psalm wil ons oproepen om ditzelfde te leren belijden, om op Gods leerschool gebracht te zijn, dat dit ook mijn belijdenis is: *Heere, Gij doorgrondt en kent mij; Gij weet mijn zitten en mijn opstaan; Gij verstaat van verre mijn gedachten.*

De woorden die ik zojuist in mijn gebed aanhaalde uit een andere psalm, Psalm 32, waarin de Heere het zegt: *Wel, Ik zal je daarin onderwijzen, en Ik zal je leren van de weg die je gaan moet; Ik zal raad geven, Mijn oog zal op je zijn.* Wanneer je dat mag weten, wanneer je zo je weg mag gaan, dat is allereerst Davids weg, gewoon midden in het leven. Hij mag het weten. Toen ik nog een kleine jongen was, leerde ik het op de school met de Bijbel in Sommelsdijk. Ik weet nog de naam van de juf die het me voorzong: *Op bergen en in dalen, ja overal is God; waar wij ook immer dwalen*

of toeven, daar is God; waar mijn gedachten zweven of stijgen, daar is God; omlaag of hoog verheven, ja overal is God.

Dat belijdt David, en gemeente, dat is hem tot troost. Dat God van hem afweet in heel zijn weg, in alle moeite en zorgen die hem eigen zijn. We kennen het leven van David wel. David weet het, hij zingt het ook met een andere psalm: *De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken*. Laat ik, voordat we verder luisteren naar deze psalm en ik bij de verzen 13 tot 16 kom, allereerst de vraag stellen: Wat levert dat in uw leven op, te weten dat God je kent, dat Hij het doorziet, dat Hij het diepste van jouw leven, van uw leven doorgrondt?

Gemeente, voor David is het troostvol. David wordt daar machtig blij om. Het verheugt hem dat, wanneer hij door vijanden belaagd wordt, God er toch is en dat de Heere ervan weet. Of, als je nou eerlijk bent, jij jongen of meisje, of u, is dat een schrikbeeld? Dat God mij doorziet, dat Hij mij kent, dat Hij alles van mij weet? Wat ik in de afgelopen week deed… Ik probeer het te zeggen, gemeente, maar u begrijpt wel, ik weet daar helemaal niets van. Wat jij in deze afgelopen week deed, en op dit moment herinner je het je. Je wilt niet graag dat je vader en moeder het weten, wat je toen en daar deed, toen je alleen was. Maar God weet het, Hij doorziet het.

Ja, gemeente, daar wil deze psalm ons ook brengen: dat we eerlijk gemaakt worden, dat we het gaan belijden: *Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten; zie of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op de eeuwige weg*. Gemeente, daar wil Psalm 139 ons brengen, voor Gods aangezicht, in de eerlijke belijdenis van wie ik ben: *O God, als U mijn ongerechtigheid gadeslaat, Heere, ik kan voor U niet bestaan*.

Of, en dat kan samengaan zelfs, wanneer je in moeite en zorg bent, wanneer het leven zwaar geworden is, en je ziet 's nachts op tegen de dag die komen zal, en wanneer de dag begonnen is, dan weet je niet hoe je de dag moet doorkomen. En het dan ook te weten: maar God weet ervan, Hij kent mij. En, o wat groot, als je weten mag: daar is de Weg, achter Hem aan, Die mijn weg wijst en Die mij de weg baant. Waar ik ook kom, Hij is er al geweest. Ook wanneer je binnenkort geopereerd moet worden, of wanneer het zo donker is, of je ziet je kinderen een weg gaan en je wordt er bang van en je zegt: waar zal dat uitlopen? God weet het.

Maar gemeente, dat is waar het hier heel met name om gaat. Want niet voor niets koos ik de verzen 13 tot en met 16. Voor David is het met name een troost als hij bedenkt dat de Heere weet van zijn meest prille begin. Toen al, toen ik nog van niets wist, toen, als het product van de samensmelting van de mannelijke zaadcel van mijn vader en de vrouwelijke eicel van mijn moeder, in dat meest prille begin, in de conceptie, daar was God al bij. Vol verwondering noemt David het: *De kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik kan er niet bij*.

Gemeente, laten we zo die verzen nog eens even lezen met elkaar. Vers 13: *Heere, Gij bezit mijn nieren*. De nieren, wel, dat is voor de oosterse gemeente de plek van het gevoelsleven. Wij zeggen dan wel eens 'je onderbuik'. Het gevoelsleven, de nieren, de organen, dat is je binnenste, je meest verborgen innerlijk, waar niemand binnen kan kijken. Daarvan zegt David: Wel, daar hebt U zeggenschap over. Dat gaat ook niet buiten U om. U bent de bezitter van mijn meest innerlijke verlangens en gevoelens.

Dan zou ik natuurlijk opnieuw de vraag kunnen stellen: Hoe ervaar je dat nou, dat God weet van wat in je nieren, en ik hou het even bij die beeldtaal, wat daar plaatsvindt? Wij noemen dat wat er in je hart, maar net zo goed in je hoofd gaande is. *Gij bezit mijn nieren*. Dat betekent: God is er de bezitter van. Het is van Mij, daar heb Ik recht op, dat is een gebied waarin Ik ook geëerd en gediend wil worden!

Vers 13 vervolgt: *Gij hebt mij in mijner moeders buik bedekt*. Toen al. Hier belijdt David het dus: Daar en toen, toen waren het Uw handen die mij borduurden. Het is alles door U geschied, daar in de schoot van mijn moeder, in de meest verborgen plek.

En dan vers 14. Als de dichter dat gezegd heeft, kan hij zich niet meer inhouden. Hij jubelt het uit, hij gaat er uitbundig van zingen: *Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken, ook weet het mijn ziel zeer wel*. Ik sta erbij stil, Heere, en ik ga er niet aan voorbij. Denk jij er wel eens aan dat je er bent, dat God je gewild heeft? Dat valt niet voor iedereen mee om dat onder ogen te zien. Er lopen mensen rond, gemeente, met een heel laag zelfbeeld, die menen: ik had er eigenlijk maar niet moeten zijn. Zulke duisternissen kunnen er opklimmen tegen je hart, tegen de wanden van je hart aan: Was ik er maar niet. Maar David belijdt het hier: *Heere, U hebt mij gewild*. En dat mag toch troost zijn wanneer dat overdacht wordt.

Dan vers 15. Opnieuw bedenkt David wat er allemaal gebeurd is in die moederschoot, in dat borduurwerk. De Schepper van hemel en aarde, ja, wie Hij is, wie God is. Wel, bedenk dat Hij die miljarden zonnestelsels schiep. Het overstijgt ons verstand. Ik hoorde dat pas nog uitdrukken: als je alle zandkorrels die er in de wereld zijn, dat is ontelbaar natuurlijk, maal miljard neemt, zoveel sterren zijn er in het heelal. Nou, bedenk dat. En daarnaast, dat God, diezelfde God, er werk van heeft gemaakt dat in de schoot van je moeder jij, u, ontstond. God heeft je gewild.

En dan vers 16: *Uw ogen hebben mijn ongevormde klomp gezien*. Dat betekent mijn vormeloos bestaan, toen er nog maar nauwelijks iets van te zien was. Toen heeft God het gedaan en het was alles *in Uw boek geschreven*. Nou, gemeente, overdenk dat maar. Maar waar het om gaat, dat we deze God zouden leren kennen, dat deze God het voorwerp van onze verwondering wordt, dat deze God, van Wie een andere psalmist het zingt: *Die God is ons een God van zaligheid; die God is ons een God van volkomen zaligheid*. *Want deze God is onze God, Hij is mijn deel, mijn zalig lot, door tijd noch eeuwigheid te scheiden*.

En dan dus ook, als God de God van het begin van je leven is, dan wil dezezelfde God ook de God aan het eind van je leven zijn, *ter dood toe*, en zelfs over de grens van de dood *heen wil Hij mij geleiden*.

2. Hoe kostbaar is Gods borduurwerk

Wanneer ik dit alles preek, moet ik verder. Wanneer ik dit alles zeg, bedenk ik tegelijkertijd dat dit alles niet vanzelfsprekend is. Dat niet alle huwelijken de weelde van de oudervreugde kennen, dat niet alle zwangerschappen leiden tot de geboorte van een gezond kindje, dat er ook stilgeboorten zijn, en kinderloze huwelijken, en dat er ook kinderen geadopteerd zijn, die op een andere wijze aan ons gegeven zijn. En dat alles, in zegen en zorg, in moeite en in lijden, wanneer er reden is om de Heere te danken: God weet ervan.

En, gemeente, waar sprake is van een stilgeboorte, ik noem het nu maar zo, ik wil dat maar even aanraken, laat dat ook binnen de gemeente reden zijn tot tere aandacht en biddend meeleven. Want er zijn van die stille kruisen waar misschien maar nauwelijks over gesproken wordt.

Maar nu, gemeente, dan komen we bij het tweede: hoe kostbaar. Hoe kostbaar is het dat de Heere op deze wijze zorgt voor de voortgang van het menselijke geslacht, wanneer in liefde en trouw kinderen verwekt worden, kinderen geboren worden, en een kindje zich mag ontwikkelen tot aan de geboorte.

Maar dan kom ik toch, gemeente, bij de aanleiding, de aanleiding om die Week van het Leven te hebben. Want hoe dikwijls gaat het anders? Gemeente, wij bestaan het, wij moderne, seculiere

mensen bestaan het om achteloos en goddeloos met dit kostbare geschenk om te gaan. En onze tekst geeft aanleiding om daar toch een ogenblik bij stil te staan. Als Psalm 139 ons iets leert, dan is dat wel dat dat kleine, beginnende embryootje volwaardig menselijk leven is. Ik lees het hier in vers 15: *Mijn gebeente was voor U niet verholen, als ik in het verborgene gemaakt ben*. Let op de nadruk: *als ik*. Wie ik ben, een persoon die er zijn mag, door God gewild, door God geschapen, voorwerp van Zijn ontferming, die 'ik', dat was ik toen ook al, toen ik als een klein celletje daar mocht ontstaan en mocht gaan groeien.

Gemeente, dat wijst erop dat in het meest prille begin al sprake is van volwaardig menselijk leven. Want God schiep mij, daar en toen al, met mijn lichaam, met mijn geest en met mijn ziel. Zo is de praktijk van abortus, gemeente, een groot kwaad, een grievende zonde. En dan kunnen er natuurlijk omstandigheden zijn, ik wil daar niet aan voorbijgaan. Dan kunnen er omstandigheden zijn dat een meisje niet gedacht had dat dit zou gebeuren, misschien maar 14 of 15 jaar, en al die moeite en zorgen die er zijn, zeker wel. Maar dat geeft geen recht om dat beginnende leven ruw weg te nemen.

We zijn, gemeente, inmiddels al zover dat onze vorige minister-president, Mark Rutte, meende te moeten zeggen dat zowel abortus als euthanasie verworvenheden van onze menselijke samenleving zijn. Zo spreekt de postmoderne, autonome mens. Nou, laat dat ook maar eens gezegd zijn vanaf de preekstoel. In zulk een samenleving, gemeente, leven we, om als ongeboren kind geen rechten te hebben. En onze aanstaande minister-president, wellicht Rob Jetten, heeft het plan gevat, samen met anderen, om abortus nota bene als een onvervreemdbaar grondrecht te laten opnemen in de grondwet, te behoren bij de rechten van de mens. En dat kleine, weerloze kind heeft dan kennelijk geen rechten. Gemeente, ik stop er maar mee, maar wel dit: als de zegen van een kind voor vader en moeder, voor opa en oma, zo kostbaar is, dan herhaal ik nog wat ik al zojuist zei: dat God zegt: en daar heb Ik recht op. Dat kind, die kinderen die Ik je geef, dat zijn de kinderen waar Ik recht op heb. En het is Mijn eis, het is Mijn goddelijk bevel dat je ze leidt als vader en moeder, als opa en oma, als gemeente ook, dat je ze leidt in de weg die Ik wijs.

Gemeente, als in het oude Israël de profeten getuigden, in grote afkeer, als de profeten in het Oude Testament onder woorden brengen dat de kinderen van Jeruzalem geofferd worden aan de Moloch, dan moeten ze namens de Heere zeggen: Ze hebben Mijn kinderen aan de Moloch geofferd. Mijn kinderen. Het zijn Mijn kinderen. En jongens en meisjes, mag ik het vanmorgen tegen jullie zeggen: Besef je, God heeft recht op je? Wanneer bleek dat al? God Die naar jou vroeg, toen jij naar de Heere nog niet kon vragen, toen wel echt op deze plek hier jouw naam werd genoemd, in combinatie, samen met de Naam van de Drie-enige God: God de Vader, en van de Zoon, en van de Heilige Geest.

Lees het doopformulier nog maar eens aandachtig, wat dat betekent. Laat ik het maar even beperken tot dat: Wanneer je in de Naam van God de Vader gedoopt werd, dan betuigt en verzegelt God de Vader ons dat Hij met ons en onze kinderen Zijn verbond heeft opgericht, dat Hij onze kinderen tot erfgenamen aanneemt. Dat is Gods intentie, dat wil Hij. Hij wil dat je erfgenaam bent van al datgene wat Christus verworven heeft. En daarom wil Hij je van alle goed verzorgen en alle kwaad van je weren, en het kwaad ten beste keren.

En de ouders, de ouders zijn gehouden, God houdt ze eraan, Hij stelt ze onder die verplichting, in het opgroeien kinderen in deze dingen te onderwijzen. Doen we dat? Ook dat hoort bij de aandacht voor het leven, het leven dat de Heere geeft, in het midden van de gemeente en het gezin. Ook dat hoort erbij. Gemeente, doen we dat? Gaan we onze kinderen voor met onze woorden, in het onderwijs dat je ze geeft, in het samen bidden, in het samen de Schrift onderzoeken, in het samen

zingen, de psalmen en wellicht de liederen? Doen we dat met woord, maar zien ze het ook in je leven, dat het in je eigen leven ernst is, het zoeken en het kennen van de Heere? Mag je er wel eens wat over zeggen, wanneer de Heere je heeft opgezocht en wanneer Hij zich bekendgemaakt heeft? Spreek je erover met je kinderen?

Gemeente, wel, David, de dichter van Psalm 139, David wist het van zijn vader en moeder wel. U zegt: is dat dan bekend, staat dat dan in de Bijbel? Gemeente, David wist het in ieder geval van zijn moeder wel. Hij noemt zijn moeder. U zegt: nou, hoe heette ze dan? Nee, haar naam weten we niet. Zijn vader was Isaï, zijn moeder, nee, de naam van zijn moeder weten we niet. Maar wel dit: zijn moeder heeft hem wat verteld. En David bezingt het in Psalm 22. Het heeft alles met elkaar te maken, en daarom hebben we die psalm vanmorgen ook gezongen. David zegt het, en hij belijdt het aan de Heere. Hij zegt: *Heere, U bent het, Die mij uit de moederschoot hebt uitgetogen, Die mij hebt doen vertrouwen, zijnde aan de borsten mijner moeder.* En dan belijdt hij aan de Heere, kijk het maar na in Psalm 22: *Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af; van den buik mijner moeder af bent U mijn God*.

Hoort u wat David belijdt? *Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af*. Wie deed dat? Nou, dat deed zijn moeder. Toen Davids moeder wist dat ze haar zoveelste zoon, misschien wel haar laatste, in haar schoot ontvangen had – nou, ze wist natuurlijk nog niet of het een zoon of een dochter was, maar hoe dan ook – toen heeft ze haar kind geworpen op de Heere. Toen dat kind nog in haar schoot was, toen heeft ze dat kind op de Heere geworpen en als het ware gezegd: Heere, U geeft mij dit kind, maar ik breng het nu al bij U. Heere, wilt U zich over dat kind ontfermen? Laat het kind voorwerp van Uw genade en van Uw zorg zijn, Heere. Ze wierp haar kind op de Heere.

En toen is er een moment gekomen, op enige dag, dat de moeder van David zei: Kom eens op mijn schoot zitten, jongen. Ik moet je wat vertellen. O, je bent nu vier of vijf of zes jaar, nu begrijp je het wel. Weet je, toen jij nog in mijn buik was, toen heb ik je al bij de Heere gebracht. Dat is een gebedszaak, dat is een zaak van biddende toewijding. Kennen we dat nou, onze kinderen, onze kleinkinderen, misschien wel de kinderen die afdwalen, waar je zoveel zorgen over hebt, dat je de Heere kunt verwijzen naar dat moment dat je het toen al deed? En als je het niet deed toen, dan mag je het nog doen. Doe het dan nu maar. Werp je kinderen op de Heere, want het is heel wat, kinderen te hebben die voor de eeuwigheid geschapen zijn. We wensen hen het beste toe, en we doen al ons best om voor onze kinderen te zorgen en ze alle goeds te geven. Maar het allerbeste, o, dat kunnen wij ze niet geven. Maar is het een zaak van zorg, breng het bij de Heere, want ze hebben een ziel te verliezen en ze hebben een leven te winnen.

Weet u, en misschien bent u me al voor, David heeft nog een keer gesproken over zijn moeder, ja, nog een keer, over zijn moeder, ook in de psalmen. Wanneer dat was? Ja, dat was toen David in grote zonde gevallen was, en toen Nathan bij hem gekomen was, en Nathan gezegd had, Nathan vertelde dus een gelijkenis en zei: En jij bent die man, jij bent het, jij bent de moordenaar, David. En toen sloeg het naar binnen, en toen ging hij tot God roepen: *Wees mij genadig, o God, naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit naar de grootheid Uwer barmhartigheden; wies mij van mijn ongerechtigheid. Want, Heere, het is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, maar, Heere, ik belijd het U: Ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen*.

Mijn moeder, toen al, toen zei zij: Op U wierp ik, Heere. Dat is dan net een reden om je kind op God te werpen, omdat het een kind van ons is, omdat het een kind is dat de besmetting van de zonde van vader en moeder, van het hele voorgeslacht tot Adam en Eva toe, geërfd heeft. Daarom, gemeente, daarom, zoals ons doopformulier het zegt, dat wij met onze kinderen in zonde

ontvangen en geboren zijn, en daarom kinderen des toorns zijn, die in het rijk van God niet kunnen komen dan alleen in de weg van het wonder, de weg van de wedergeboorte.

3. Hoe troostvol is Gods borduurwerk

Wel, gemeente, we zagen het: onze kinderen, kunstig, maar we zagen zojuist ook: kostbaar. Kostbaar, zondige kinderen, verloren kinderen, maar die behouden moeten worden. En de worstelingen van vader en moeder wil de Heere verhoren.

Tenslotte, gemeente, troostvol. Troostvol, jawel, ook in de omstandigheden en in de samenleving waarin wij wonen en leven. Troostvol, hoe? Nou, gemeente, dan bedenk ik dat het over enkele weken weer Advent en Kerst zal zijn, wanneer we bepaald zullen worden bij de beloften die in het Oude Testament al gedaan zijn aangaande de komst van de Heere Jezus. En dat Jesaja het mag zeggen: *Zie, een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder.* En onze jongens en meisjes weten precies over Wie het gaat. Ja, dat gaat over de Heere Jezus, God uit God, Licht uit Licht, de Schepper van hemel en aarde, samen met de Vader en de Geest, Die met de Vader en de Geest één ene God is, Die leeft en regeert in eeuwigheid. Maar Die Kind geworden is, Die in deze wereld gekomen is, Die ingegaan is in de moederschoot van Maria, ja, ontvangen door toedoen van de Heilige Geest, zeker wel, maar Die ook een Kind geweest is. De engel zei het tot haar: *Je zult bevrucht worden en een Zoon baren, en je zult Zijn Naam heten Jezus*.

Gemeente, als er één Kindje in de schoot, als er één kunstig en kostbaar is geweest, op Wie toen de Vader in de hemel zag: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb*, Hij is gekomen, ook als een borduursel geweven in de verborgenheid van de moederschoot. Maar Hij niet in ongerechtigheid en niet in onheiligheid, maar in zuiverheid, in volkomenheid, in gerechtigheid en heiligheid.

De catechismus, gemeente, zegt het, wanneer gevraagd wordt: Wat nuttigheid verkrijgt u door de heilige ontvangenis en geboorte van Christus? *Dat Hij onze Middelaar is, Die met Zijn onschuld en volkomen heiligheid mijn zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt*.

Wel, gemeente, mag ik u meenemen, mag ik jou meenemen, in het licht van dit grote wonder, dat God Zijn troetelkind, Zijn schootzoon, Die in alle eeuwigheid in de schoot van Zijn Vader lag, in deze donkere wereld heeft gegeven? Hij heeft Hem van Zijn hart afgescheurd en heeft Hem in deze wereld neergelegd, deze wereld vol vijandschap. En ze kwamen op Hem af, de soldaten van Herodes, ze wilden Hem doden. En later de dienaren van het Sanhedrin, Herodes, Pilatus, en de Joden riepen over Hem: *Kruisig Hem*. Maar Hij is gekomen, en Hij heeft alle gerechtigheid vervuld. Waar onze kinderen onrein en onheilig zijn, daar heeft Hij in heiligheid en in gerechtigheid alles gedaan wat mij ontbreekt, en wat ik van Hem kan ontvangen.

In welke weg? Wel, gemeente, in de weg die onze doop ons aanwijst, dat we opnieuw geboren moeten worden, dat wonderbare, verborgen werk van God, niet geringer dan de schepping van de wereld en de opstanding uit de doden, opdat ik een nieuw leven zou ontvangen, wedergeboren door de kracht van Zijn genade.

Deze Heere Jezus Christus, gemeente, Hij laat ook vandaag nog Zijn roepstem gaan tot ouderen en tot jongeren, en heel in het bijzonder tot onze kinderen. Hij zegt het: *Laat de kinderen tot Mij komen en verhinder ze niet, want voor hen is het Koninkrijk der hemelen*. En Hij is zelf Kind geweest. Wel, gemeente, wat een voorrecht wanneer we zo Psalm 139 mogen verstaan, met het oog op onze kinderen, ons nageslacht, en met het oog op allen en ieder. En dat het mijn belijdenis

is, hier in beginsel, en, gemeente, het zal in de hemel weerklank vinden: *De kennis is mij te wonderbaar, zij is te hoog, ik kan er niet bij*.

Wel, dan heeft de Heere mij waar Hij me hebben wil. En dan is het en dan blijft het mijn belijdenis: *Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gaven*, om Jezus' wil.

Amen.